

ЗЪРНОТО НА ВЪРХА НА ПЛАНИНАТА

Дейвид Уилкерсън
1 Юни 1983

Пророческо послание

„Изобилие от зърно ще има на земята, до върховете на планините; Плодът му ще се люлее като ливанската планина...” (Псалм 72:16)

72-и Псалм е пророческо видение за властта на Господ Исус Христос. Той е зърното на земята, по хълмовете. „Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно; но ако умре, дава много плод.” (Йоан 12:24)

Плодът на Неговата смърт е произвел мощна жетва от духовни дървета, чиито клони се разпростират като ливанска гора, люляна от ветровете. Христос ще : „Той ще владее от море до море...” (Псалм 78:2). Кръстът беше положен на хълм, наречен Голгота. Пророците ги наричаха „светия Божий хълм”. Тук, на тази свята Божия планина, шепа зърно беше положена в гроба. Това семе умря и хвана корен в сухата земя, и поникна стрък възкресение. Днес виждаме всичкото зърно, като силата на възкресението продължава да ражда славна жетва. Несъмнено, плодът от Неговата смърт, погребение и възкресение е станал като „ароматно ливанско вино” (Осия 14:6-7)

Ние, Божиите деца, също сме тази шепа зърно на земята, на хълма. Ние трябва да отидем с Него на Голгота, да умрем и да бъдем възкресени заедно с Него в силата на властта. Това пророчество се занимава със семе, което е занесено на хълма за да умре, за да може да принесе много плод. Това е славно видение за Кръста на нашия Господ Исус Христос и последствията му върху онези, които разбират как неговите действия. Можеш да разбереш това пророчество, ако помниш: зърно, в земята, на хълма, много плод.

I. Планината представлява „Светият хълм на Неговото присъствие.”

„Кой ще възлезе на хълма Господен? И кой ще застане на Неговото свето място? Оня, който е с чисти ръце и с непорочно сърце...” (Псалм 24:3-4)

От самото начало Бог е призовавал святи хора на планината на присъствието Си да чуят от небето и да ги подготви за велико ново дело.

Бог призова Авраам на планината, за да го изпита, да му се докаже в духовните очи и да го доведе до близко общение със Себе Си. Точно там Авраам получи знанието кой е Бог: „И Авраам наименува това място Иеова-ире; и според това се казва и до днес: На хълма Господ ще промисли.” (Битие 22:14). Колко беше просто откровението, което получи той – че

Божиие тайни се откриват само в свящото Му присъствие, на покорни слуги, които са готови да опрат ножа във всичко, което им е скъпо в живота.

Моисей беше отведен от Бог на планината Хорив, където получи призива си да изведе Израел от робството. И всеки път, когато Бог искаше да говори на народа си, Моисей беше завеждан обратно на планината на свящото Му присъствие.

„И като се възкачи Моисей при Бога, Господ го повика от планината...” (Изход 19:3)

Точно на върха на планината Господ за пръв път срещна Моисей; това стана на същите възвишения, на които му даде Закона и там Бог го въведе в пълното съдружие на вечния живот. Моисей ходеше с Бог на върха на планината. Той живя в самото Божие присъствие, на святия Му хълм. И когато слезе от там, за да работи между хората, лицето му сияеше от присъствието на Бог.

Йоан беше воден от Духа до огромна и висока планина, за да общува с Бог и точно там той получи славното откровение за църквата от последното време. Йоан каза:

„И отведе ме чрез Духа на една голяма и висока планина, и показва ми светия град, Ерусалим, който слизаше от небето от Бога, и имаше Божествена слава” (Откровение 21:10-11)

Апостол Петър беше на планината в Божието присъствие, когато чу гласа на Господ. „Тоя глас чухме сами ние, че дойде от небето, когато бяхме с Него на светата планина.” (2 Петрово 1:18)

Илия беше на планината, когато чу тихия малък глас на Бог и имаше видение на свящото Му присъствие. Ето ви поразително доказателство за това, че човек трябва да се изолира от света и да отиде на святия хълм на присъствието Му за да чуе от Бог. Апостол Петър чу от Бог когато беше „с Него на хълма”.

Лесно е да се стигне на върха на планината. Влизаш през тайната стаичка и стоиш там, готов да пожертваш всичко за да останеш насаме със свящото Божие присъствие докато не се подпали душата ти. Там се стига като се връщаш в стаичката всеки ден, изкачвайки се по-високо всеки път, над скали и урви от съпротива и не се връщаш назад докато не достигнеш билото. Никой не достига билото на Божието присъствие с едночасово посвещение. Това трябва да стане начин на живот. Меките и мързеливите никога не достигат до там – там достигат само посветените и решените.

Откровението на Христос е твърде огромно, за да бъде разбрано напълно някога. Но тези, които се затварят с Бог в молитва печелят непрекъснато растящо разбиране за Христос когато Святия Дух Го разкрива в сърцата им. Къде е горящият храст на откровението? Къде е демонстрирана силата на Йехова? Къде е мястото на откровението за църквата в последните дни? На върха на планината в Неговото присъствие. Там, където Божиите мъже и жени ходят, тези, които толкова много искат да чуят от небето, че изключват всички човешки дейности, за да търсят лицето Му и отказват да слязат долу, за да служат докато не приемат Божествения Му блясък.

II. Бог желае да посади всеки един от нас на планината на присъствието Си.

„И Много племена ще отидат и ще рекат: Дойдете, да възлезем на хълма Господен, В дома на Якововия Бог; Той ще ни научи на пътищата Си...” (Исая 2:3)

„И тях ще доведе в светия Си хълм, И ще ги зарадвам в Моя молитвен дом...” (Исая 56:7)

Посланието на Святия Дух до всички Божии хора днес е: „Върнете се на Хълма, върнете се към свято Му присъствие.” Мнозина вече чуват този призив и отделят време за молитва и търсене на Бог. Други ходят в алчните си пътища, твърде заети с детайлите на царството за да се покачат на светия хълм.

Исая видя и двете – славата на буден служител и трагедията на сляп, спящ пазач. Докато някои пазачи се отърсват и се връщат на Божия хълм, за да чуят свежо слово от небето, други ще бъдат загубени в глупостта и тъпотията на безкрайните дейности и самоуспеха.

„Всичките му стражи са слепи, те са невежи; Те всички са неми кучета, които не могат да лаят, Които сънуват, лежат и обичат дремане. Да! Лакоми кучета, които никога не се насищат, те са овчари, които никога не се насищат, те са овчари, които не могат да разсъждават, всички са се обърнали към своя си път, всички за печалбата си, всички до един.” (Исая 56:10-11)

Исая каза, че та са избрали този път, толкова егоистични и заети с делата на собствените си ръце, заинтересовани само от онова, което правят, духовно мъртви защото „оставиха Господа и забравиха святата Му планина” (Исая 65:11).

Божии служители, по-добре да чуем предупреждението на пророк Исая. Той предупреди: „И Господ... слугите Си ще нарече с друго име” (Исая 65:15). Той ще изгори и ще изхвърли всички, които отказват да се завърнат в тайното място и ще издигне нови хора.

Духът се надига и нова армия от „планински хора”, които ще прекарват време насаме с Бог, затворени в свято Му присъствие, ядящи и пиещи, слушащи гласа Му, получаващи ново видение и връщайки се с радост за да освободят „тези, които стенат от сърдечна болка” (Исая 65:13-14). О, да!

Те ще се завърнат, но със сила и власт.

Положително, Божието сърце трябва да се радва на тези, които отделят време да постанат и да се молят, и да прекарат време в присъствието Му. Но колко тъжен трябва да е Той при наличието на толкова много немолещи се, неосветени, егоистични служители, които прекарват съвсем малко или абсолютно никакво време с Него.

Срещам се с някои от тези заети служители и ми се къса сърцето. Не че съм една крачка пред тях в духовната зрялост, но че това, което се случва е толкова видно за събранието, че нещо трябва да се направи. И Бог ще го направи скоро!

Покойният Остин Спаркс написа: „О, тази ужасна показност на човешка плът в царството на Божиите неща! О, тези репутации на гърба на онова, което принадлежи на Бог! О, какво удоволствие изпитват хората от това да имат място в църквата!” Той добавя: „Днес има две класи в църквата. Онези, които така са организирали християнските дейности като че всичко е въпрос на страхотен бизнес, който трябва да се поддържа чрез управление и чрез собствената си инерция – чиито непрестанни дейности са считани сами по себе си живот и сила – в резултат на което има малък интерес по въпроса на духовните дълбини.

Предприемачеството и амбицията в Бог се отнасят арогантно с това да очакваш Бог. Те са толкова въввлечени, толкова посветени, толкова водени, че бавния спокоен малък глас на Духа няма как да бъде чул. Тяхната ярост и ревност за Христос не е дошла под пламтящото око на присъствието Му.

Другата класа се състои от онези, които са толкова установени в традициите и определените схващания в доктрините, че за Святия Дух е почти невъзможно да ги води в едно цялостно откровение за Христос.”

Исус беше зает както всеки проповедник и евангелизатор от нашето време. Той служеше на хиляди и беше на разположение на всички тях. И въпреки това Той намираше време да се откъсне от всичките си дейности и да се усамоти с Баща Си на хълма.

„И като разпусна народа, качи се на бърдото да се помоли насаме. И като се свечери, Той беше там сам.” (Матей 14:23)

И ти ми казваш, скъпи мой служителю, че нямаш време да излезеш от цялото това нещо и да се усамотиш с Бог. Но ти трябва да се откъснеш! Да се откъснеш от хората! Да се откъснеш за малко дори от семейството си! Усамоти се, затвори се с Бог и отново чуй от небето или си остани със собствените ти планове. Християни, пророците предупреждават, че тревога и отчаяние ще отслабят сърцата на онези, които изоставят планината Сион. Ние трябва да извикаме: „Върни ни, о, Господи, върни ни, дай ни сърце отново да постим и да се молим.

Направи ни ходатаи, разкрий ни Себе Си.”

Точно на планината Езекил каза, че ще видиш ясно греха на сърцето си и ще бъдеш смирен. „Там ще си спомните за постъпките си, и за всичките си дела, в които се осквернихте; и ще се погнусите сами от себе си поради всичките злини, които сторихте... и ще се осветя във вас пред народите.” (Езекил 20:41-43)

Възлюбени, нашия Господ ще изиска смирение и премахване на очарованието от служителите и евангелизаторите си. Всяка себезначимост трябва да си тръгне. Зърното трябва да умре, Той трябва да ни заведе обратно на хълма Си за да премахне всичко, което

идва от егото – репутацията ни, достойнството ни, всяко желание за признание. Той трябва да ни освети пред очите на света.

Пречистващият Му огън ще събуди нови и Божествени принципи у нас. Твърде дълго сме били мъртви за Божествените принципи, които са необходими за да спасят църквата от хаоса. Господ повече няма да е доволен от обща доброта в дома Си, Той вече търси огъня на светостта в сърцата.

Единственият критерий за непрестанното Божие благословение върху всеки служител или служение е действителното присъствие на Исус Христос.

Повечето от нас започнахме с Бог на светия хълм. Радвахме се в присъствието Му и бяхме плодотворни. Но нещата от живота се намесиха, измъкнаха ни от това присъствие, оставяйки ни сухи и неосъществени. Слязохме от планината просто за да съществуваме в долината на депресията.

Повечето служения стартираха като шепа зърно в земята на планината.

Това беше малко начало и създателят му беше човек, който както и Павел умираше всеки ден. Божието присъствие беше по-важно от самата работа. Много време се прекарваше с Бог в тайното място. Напътствията идваха преди всичко след чуване на Божия глас в молитва. Беше служение родено в молитва, пост, смирение и вяра.

Но сега, когато ливанският плод изпълни хълмовете и долините и всичката тлъстина и бъчвите с вино са пълни и преливат, когато всички са богати, притежават много вещи, не се нуждаят от нищо – дойдоха отегчение, неспокойство, суша. Планината на присъствието Му е пренебрегната и служението, което започна като малка шепа зърно на планината, губи смисъла си да съществува.

Едно служение може да има посветеност към Бог в историята си и да е истински израз на Неговата благодат и сила, и въпреки това Бог не е длъжен да го запази, ако то вече не е инструмент на действителното Му присъствие. Бог е издигал много служения, които по-късно са отпадали от Божествената Му цел. Господ махна светилника на присъствието Си от църквите в Откровение на Йоан поради загубата на свежа любов към Него. Бог няма да подкрепи въображаем образ на Неговата святост. Ако мъжът на върха не е затворен с Бог, черпещ от енергията на истинското Му присъствие, това служение е противоречиво в самата си основа и не може да продължи да бъде Божие оръдие, с което Той да занесе посланието Си в света. Колко важно е всички служители да се върнат към първата си любов, ревностна молитва и пост.

III. Всички ние трябва да се върнем към Божието присъствие или ще изпаднем в морално разложение.

„Защото се загуби житото... Семената изсъхнаха под буците си...Защото житото изсъхна.“
(Йоил 1:10,17)

Йоил предвиди моралното разложение на тези, които изоставиха планината Сион. Гниещото жито говори за морално разложение – дух на израждане. Когато житото не умре, то се разлага. Ако откажем да умрем за греха чрез силата на Кръста, това ще ни постави в позиция на прогресивна безнравственост.

Считам, че е ужасно да стоиш в харизматично поклонение където стотици извисяват високо глас хвалейки, танцувайки и викайки в името на Господ, а след това много от тях се редят за молитва, изповядвайки че ги боли, че са объркани и са хванати от силата на тайна похот. Посред съживление на обилно хваление, все още има пасивно отношение относно греха, правенето на компромиси, примирение към живот без победа и пълна власт над злото. Твърде много светии стават за да хвалят, но не и за да вземат властта над Сатана и над злата похот, която все още ги връзва.

Колкото повече стоим извън присъствието Му, толкова по-безнравствени ставаме. Толкова много сме заети с грижите на нашето време, че отпадаме от вярата си. Губим радостта си, ставаме раздражителни и неспокойни и губим посока, понеже отлагаме срещата си в скришната стаичка където да бъдем обновени чрез славното Господно присъствие. Сатана ще се опита да ни отслаби като ни държи далеч от святия Господен хълм. Ако всички ние скоро не се върнем на планината и не дойдем в славата и присъствието Му, ще ставаме все по-непокорни и грешни. Най-лошото ще бъде, че ще бъдем лишени от всякаква възможност да бъдем плодотворни в Божиата работа. И когато веднъж станем ялови и излезем от присъствието Му, Сатана може по-лесно да ни убеди, че сме загубени или безполезни.

Църквата и служението днес изпитват недостиг на истинско вътрешно откровение за Исус Христос. Ние сме фокусирани върху „работата си“, а не върху Христос. Проповядваме почти всичко, но не и Него. Проповядваме истина без живот. Когато Христос наистина е разкрит на сърцето, всички интереси са променени и очистени. Когато Божият мъж или жена започне да прекарва време на Неговата планина, те започват да разбират така, както и всички, които се бяха затворили с Христос, че никое служение, никоя църква, никое събрание няма право да съществува преди Бог, освен ако това не е истинския израз на Христовото присъствие на земята. Нито пък ние имаме право да наричаме себе си християни, ако отказваме да прекарваме време в святото Му присъствие всеки ден, търсещи не ново откровение, а пълно откровение за Христос. В противен случай това е някакво „нещо“, на което сме посветени, някаква работа за Бог, някакво свидетелство, а не Самия Христос. Това е така защото Христос е бил толкова зле формулиран, че много християни не са намерили стабилно място в Него. Те са били евангелизирани, но не и научени да стоят в присъствието на Исус докато не станат властващи светии. Посветели сме се на идеята за вяра, но не и на молитва и изучаване на Библията, които произвеждат вярата.

Нищо чудно, че толкова много се развеждат. Нищо чудно, че толкова много са завличани от всеки вятър и вълна от лъжливи доктрини. Нищо чудно, че има толкова много безнравственост и самодоволство сред Божия народ, толкова много болка, толкова много отчаяние. Лишили сме се от познанието и откровението кой в действителност е Христос, просто защото не сме се приближили за да чуем. Христос живее в нас като квартирант, а не сме запознати със силата и властта Му. Колко спешно само се нуждаем от ново откриване на Христос във вътрешния ни човек.

Ето останалата част от пророчеството в Псалм 72 относно това, което Бог ще направи за онези, които се върнат на планината на присъствието Му.

Ще им разкрие славата на мира Си.

„Планините ще донесат мир на людето...” (Псалм 72:3)

Ще вали върху душите ни като нежен дъжд върху току що окосена ливада, премахвайки сушата.

„Той ще слезе като дъжд на окосена ливада, като ситен дъжд, който оросява земята.” (ст. 6)

Ще ни даде сила да имаме власт над силите на тъмнината.

„Той ще владее от море до море... И неприятелите му ще лижат пръстта.” (ст. 8,9)

Ще ни избави от належащи нужди и физическо бреме.

„Защото той ще избави сиромаша, когато вика, и угнетения и безпомощния” (ст. 12)

В присъствието Му ще умрем за себе си и ще възкръснем обновени, за да дадем плод и да имаме радост!

„Пред твоето присъствие има пълнота от радост, отдясно на Тебе - всякога веселие.” (Псалм 16:11)

„Ще ви спася от всичките ви нечистоти; и като призова живото, ще го умножа, и не ще вече да ви докарам глад.... Ще умножа плода на дървото и рожбите на полето...” (Езекил 36:29-30)

„Аз ще изцеля отстъплението им... И благоуханието му като Ливан... Клоновете му ще се разпространят... Изново ще се съживят като жито, и ще процъфтят като лоза” (Осия 14:4-7)

„У вас ще има песен както в нощта на тържествен празник, и сърдечна веселба както, когато тръгват със свирки, за да отидат при канарата Израилева, в Господния хълм (Христос). (Исая 30:29-30)

„Изпрати светлината Си и истината Си; те нека ме водят. Да ме заведат в Твоя свят хълм и в обиталищата Ти. Тогава ще вляза в Божия олтар, при Бога моята превъзходна радост...”
(Псалм 43:3-4)

И така, братя и сестри в Христос, бягайте като Лот, който „избяга в планините за да спаси живота си” от този зъл свят (Битие 19:17). Бягайте при скалата, която е Христос. Знамето се вее на планината, призоваващо всички Божии избраници на празненство от добри неща в присъствието Му. Не пропускайте онова, което Бог скоро ще направи. Завесата се вдига и предстои славно откровение за Христос.

„И на тоя хълм Господ на Силите ще направи на всичките племена Угощение от тлъсти неща, угощение от ... И на тоя хълм Той ще развали Вънкашното покривало, което е мятано върху всичките племена, и покривката, която е простряна върху всичките народи... Ще погълне смъртта за винаги; и Господ Бог ще обърше сълзите от всичките лица, и ще отнеме укора на людете Си от цялата земя... Защото в тоя хълм Господната ръка ще почине...” (Исая 25:6-11)

*Кой съблече привидната красота
От идоли на земята?
Не беше чувството за правда или дълг
А видът на несравнимата Му стойност.*

*Не беше падането на тези идоли,
Крайно пуси и умни.
Но сиянието на красотата Му,
Откриването на сърцето Му.*

*Това е онзи поглед, който разтопи Петър,
Лицето, което видя Стефан,
Сърцето, което плака с Мария,
Само Той може да те издърпа от идоли.*

*Да те издърпа и спечели, да те изпълни изцяло,
Докато чашата прелее;
Каква работа имаме ние с идоли,
Какво общо имат с Него те?*

Анонимен

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1983 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[The Corn on the Top of the Mountain](#) / [Зърното на върха на планината](#)